

Επιχειρήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ Α'.
ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ
ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ
ΤΗΣ Α'. ΤΑΞΕΩΣ
ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ
ΣΥΝΤΑΧΘΕΝ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗΣ ΚΑΙ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗΣ.

ΥΠΟ

Π. ΠΑΥΔΑΤΟΥ
Ἐκδοσις τρίτη βελτιωμένη.

ΕΝ ΤΡΙΠΟΛΕΙ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΙΩ. Α. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΙΩ. Π. ΣΑΛΑΠΑΤΑ.

1886.

1884.
215

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ Α΄

ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ.

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

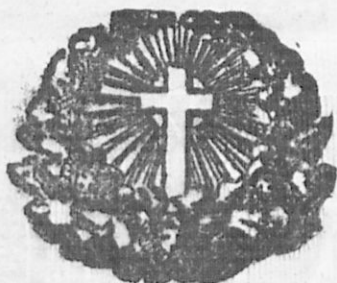
ΤΗΣ Ι ΤΑΞΕΩΣ
ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ.

ΣΥΝΤΑΧΘΕΝ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ
ΤΗΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗΣ ΚΑΙ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗΣ.

Υ Π Ο

Π. ΠΑΥΛΑΤΟΥ.

Ἔκδοσις δευτέρα βελτιωμένη

ΣΗΤ ΤΡΗΣΟΔΕΣ,
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΙΩΑΝΝΟΥ Α. ΑΣΗΜΕΚΟΠΟΥΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΙ ΙΩ. ΣΑΛΒΑΤΑ

1884.

7011
127111A

2881

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

Ἰὸ ἀνά χεῖρας ἐγχειρίδιον συνεταχθη πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῆς I. τάξεως τῶν δημοτικῶν σχολείων.

Κατὰ τὸ δεύτερον ἐξάμηνον τοῦ πρώτου σχολικοῦ ἔτους, ὑποτίθεται, ὅτι οἱ μαθηταὶ δύνανται ν' ἀναγινώσκωσιν. Ὁ διδάσκαλος τότε δίδει εἰς τὰς χεῖρας τῶν μαθητῶν τὸ παρὸν ἐγχειρίδιον. Διὰ τούτου οἱ μαθηταὶ βοηθοῦνται εἰς τὴν τακτοποίησιν καὶ μονιμοποίησιν τοῦ μαθήματος τῆς Ἱερᾶς Ἱστορίας, τὸ ὁποῖον ἤκουσαν ἀπὸ στόματος τοῦ διδασκάλου, ἀσκοῦνται δὲ καὶ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν.

Ἐὰν οἱ μαθηταὶ τῆς I. τάξεως δὲν δύνανται ν' ἀναγινώσκωσι, τότε ὁ διδάσκαλος δίδει εἰς τοὺς μαθητάς, τὸ παρὸν ἐγχειρίδιον, κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ δευτέρου σχολικοῦ ἔτους.— Ἐν αὐτῷ συμπεριελήφθησαν διάφοροι προσευχαὶ καὶ θρησκευτικὰ ἄσματα, πρὸς διέγερσιν τοῦ θρησκευτικοῦ ἐνδιαφέροντος.

Τρίπολις 15 Μαρτίου 1883.

Π. Π.

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ.

1.

Ποῖος ἔκαμε τὸν Κόσμον.

Ὁ λόγος ῥά μας βλέπομεν πολλὰ καὶ διάφορα πράγματα.

Καθὲν ἄπὸ αὐτὰ ἔχει καὶ τὸ ὄνομά του.

Κάθε πρᾶγμα διὰ ἅτι χρειάζεταιται.

Μέσα εἰς τὸ σχολεῖον βλέπομεν διάφορα πράγματα. Αὐτὰ δὲν ἔγειναν ἄφ' ἑαυτοῦ των τὰ κατεσκευάσαν τεχνῖται.

Οἱ τοῖχοι τοῦ σχολείου, αἱ θύραι καὶ τὰ παράθυρα, ἡ στέγη καὶ αὐτὸ τὸ βιβλίον μας, καθὼς καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα, τὰ κατεσκευάσαν τεχνῖται.

Οἱ τεχνῖται κατεσκευάσαν ταῦτα, διὰ νὰ μᾶς γρησιμεύωσι. Διὰ

νά κα τα σκευ ά σω σιν ο μως αυ τι
οι τε χνιται, ε πρε πε να ε χω σι πολ
λα και δι α φο ρα π ρ ά γ μα τα· ξύ λα.
σίδηρα, πέτρας, χαρτί, με λά νι και
άλ λα.

Και ε ξω α πο το σχο λει ον ει
ναι πολ λα και δι α φο ρα π ρ ά γ μα
τα. Με ρι κα α πο αυ τα, τα κα τε
σκευ α σαν αν θρω ποι, αλ λα ο μως,
δεν δυ ναν ται οι αν θρω ποι, να τα
κα τα σκευ ά σω σι.

Και αυ τα τα ο ποι α κα τε σκευ α
σαν οι αν θρω ποι, δεν η δυ ναν το να
τα κα τα σκευ ά σω σιν, αν δεν ει χον
υ λην. Ποι ος λοι πον ε ποι η σε την
υ λην, την ο ποι αν με τα χει ρι ζον ται
οι αν θρω ποι; Βεβαιως κα νεις αλ
λος, δεν η δυ να το να ποι η ση ταυ
την, εκ του μη δε νος, πα ρα ο Παν
σο φος και Παν το δυ να μος Θε ος.

Τὸ φῶς, ὁ Οὐρανός καὶ ὁ σα εἶ-
 ναι εἰς τὸν Οὐρανόν. Ἡ ξηρὰ καὶ
 τὰ νερά. Τὰ ὀψάρια, τὰ πτηνὰ
 τὰ ζῶα, οἱ ἄγγελοι καὶ αὐτὸς ὁ
 ἄνθρωπος, εἶναι ποιήματα τοῦ Παν-
 σόφου καὶ Παντοδυνάμου Θεοῦ
 Ὁ Θεὸς πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποί-
 ησεν.

§ 2.

Τί ἐποίησεν ὁ Θεός.

Διὰ τὰ βλέπωμεν, ὅταν ἔχωμεν
 ὑγιεῖς ὀφθαλμούς, πρέπει τὰ ἦναι
 φῶς. Ὅταν βλέπωμεν ὑψηλὰ, καὶ
 ὁ λόγός μας νομίζομεν, ὅτι ἐπά-
 νωθέν μας εἶναι ἕνας θόλος γαλα-
 νός· ὁ θόλος οὗτος ὀνομάζεται Οὐ-
 ρανός. Διὰ τὰ ζῶσιν οἱ ἄνθρωποι.
 καὶ τὰ ζῶα, πρέπει τὰ ἦναι ξηρὰ.
 Ἀπὸ τὴν ξηρὰν φυτρόνουσι τὰ

χόρτα καὶ τὰ δένδρα. Ἄπὸ τὰ χόρ-
 τα καὶ τὰ δένδρα τρέφονται οἱ ἄν-
 θρωποι καὶ τὰ ζῶα. Διὰ τὰ ζῶα
 τὰ ὀψάρια, πρέπει τὰ ἦνενερόν.
 Ὁ Ἥλιος μάς φωτίζει καὶ μάς
 θερμαίνει τὴν ἡμέραν καὶ ὠριμά-
 ζει τοὺς καρπούς. Ἡ Σελήνη καὶ τὰ
 ἄστρα φωτίζουσι καὶ στολίζουσι
 τὸν Οὐρανὸν τὴν νύκτα. Τὰ πτη-
 νὰ πετῶσιν εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὰ ὀ-
 ψάρια κολυμβῶσιν εἰς τὰ νερά.
 Τὰ ζῶα καὶ οἱ ἄνθρωποι ζῶσιν εἰς
 τὴν ξηράν. Ὅλα αὐτὰ, οὔτε ἀφ' ἐ-
 αυτοῦ των ἐγεννήθησαν, οὔτε οἱ
 ἄνθρωποι τὰ κατεσκεύασαν. Τὰ ἐ-
 ποίησεν ὁ Θεός. Λοιπὸν ὁ Θεὸς
 ἐποίησε.

1 Τὸ φῶς.

2 Τὸν Οὐρανόν.

3 Τὴν ξηράν, τὰ χόρτα, τὰ δέν-

δρα, τοὺς ὠκεανούς καὶ τὰς θαλάσ-
σας.

4 Τὸν Ἥλιον, τὴν Σελήνην καὶ
τοὺς ἀστέρας.

5 Τὰ ὄψαρια καὶ τὰ πτηνά.

6 Πάντα τὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα ζῶ-
σιν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ τελευταῖον
τὸν ἄνθρωπον.

---

§ 3.

ΠΟΙΗΜΑ.

Ποῖος κάμνει τὰ φυτὰ
καὶ διατηρεῖ αὐτὰ,
κ' ἐκ τοῦ ὕψους τὴν αὐγὴν
χύνει δρόσον εἰς τὴν γῆν;
Ποῖος σπεῖρ' εἰς τὰ βουνὰ
τ' ἄνθη τὰ ἔαρινά,
καὶ τὸν κῆπον τὸν ξηρὸν
κάμνει πάλιν ἀνθηρόν;

Μάθε, τέκνον, μάθε τίς
 εἶνε μόνος ποιητής.
 Εἶν' ἐκεῖνος, ποῦ ἐκεῖ,
 εἰς τὰ ὕψη κατοικεῖ.

---

§ 4.

Πῶς ἦτο ὁ κόσμος χωρὶς ἀνθρώπου;

Πρὸ τοῦ νὰ ποιήσῃ ὁ Θεὸς τὸν Κόσμον, δὲν ἦτο τίποτε ἄλλο εἰς τὸν Κόσμον, παρὰ μόνος ὁ Θεός· ὥστε ὁ Θεὸς ἐποίησε τὸν κόσμον ἢ τὸ πᾶν ἐκ τοῦ μηδενός, μὲ μόνον τὸν λόγον αὐτοῦ.

Ἐφοῦ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν Κόσμον, ὁ οὐρανὸς ἦτο καταστολισμένος, ἀπὸ τὸν Ἥλιον τὴν Σελήνην καὶ τὰ ἄστρα. Ἡ ξηρὰ ἦτο καταπράσινος ἀπὸ τὰ φυτά.—Τὰ πτηνὰ ἐκελάδουν γλυκύτατα.—Τὰ πρόβατα καὶ αἱ αἴγες ἔβοσκον εἰς τὰ λειβάδια.—Οἱ ἵπποι ἐπεριπάτουν ὑπερήφανα.—Οἱ

βόες ἐμυκῶντο.—Τὰ ῥυθάρια ἐκολύμβων
καὶ ἐν γένει ὁ Κόσμος ἦτο ἐν ὠραιό-
τατον θέαμα.—Ἄλλα, καθὼς μία ὠραιό-
λιτη οἰκία, ἣ ὁποία ἔξωθεν μὲν εἶνε χρω-
ματισμένη, μέσα δὲ ἀστράπτει ἀπὸ τὴν κα-
θαριότητα καὶ ἀπὸ τὰ λαμπρὰ σκεύη καὶ ἔ-
πιπλα· ἐπειδὴ ὅμως εἶνε ἀκατοίκητος καὶ
ἔρημος, εἶνε ἄχαρις καὶ ἄχρηστος, τοιου-
τοτρόπως καὶ ὁ Κόσμος τότε ἦτο ἄχαρις,
ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχεν ἄνθρωπος ἐπάνω εἰς τὴν
γῆν.—Διὰ τοῦτο ὁ Πανάγαθος Θεὸς ἀ-
πεφάσισε νὰ ποιήσῃ καὶ ἄνθρωπον εἰς τὸν
Κόσμον.

---

§ 5.

ΠΟΙΗΜΑ.

Ὁ πλάστης μὲ σοφίαν,
ὁ πλάστης μὲ στοργήν,
ὠραίαν, θαυμασίαν

ἐποίησε τὴν γῆν.
 Καὶ τίς νὰ μὴ θαυμάσῃ
 θαλάσσας ποταμούς,
 λειμῶνας, λίμνας, δάση,
 κοιλάδας καὶ ὄρυμους;
 Τὰς ἄκρας τῶν ὄρέων
 κοσμεῖ χιῶν λευκῇ,
 τῶν δένδρων, τῶν ἀνθέων,
 ἢ ὄψις θελκτικῇ.
 Ἄνατολή, καὶ Δύσις,
 ἀστέρες ἐκλαμπεῖς,
 εἰκῶν λαμπρὰ ἐπίσης
 καὶ μεγαλοπρεπῆς.

---

§ 6

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Ὁ Κόσμος ἦτο ἕτοιμος, ὅταν ἓνα ὠραιό-
 τατον σπίτι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον οἰκοκύρης μό-
 νον ἔλιπε. — Κανεὶς ἄνθρωπος δὲν ἦτο τό-

τε εἰς τὸν Κόσμον. Τότε εἶπεν ὁ Θεός· « ἅς ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθομοίωσιν. » Ἔλαβε χῶμα ἀπὸ τὴν γῆν καὶ ἔπλασε τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου. Ἐπειτα ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ καὶ ἀμέσως τὸ σῶμα ἐκεῖνο τὸ ἀψυχον, ἔλαβε ζωήν.—Τὸ σῶμα ἐκεῖνο τότε, ἐπεριπάτει, ὠμίλει καὶ ἐσκέπτετο. Οὕτως ἔπλασεν ὁ Θεός τὸν πρῶτον ἄνθρωπον, τὸν ἀποστον ὠνόμασεν Ἀδάμ.

Ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ.

Πρέπει νὰ ἤμεθα εὐγνώμονες πρὸς τὸν πλάστην μας Θεόν.

§ 7

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ.

Εἰς τὴν Ἀσίαν ἦτο τότε ἓνα ὠραιότατον περιβόλι. Μέσα εἰς αὐτὸ τὸ περιβόλι ἦσαν

κάθε λογῆς δένδρα. Τὰ δένδρα ἦσαν φορτωμένα ἀπὸ ἀνθη καὶ ὠραίους καρπούς. — Ἐκεῖ ἠκούετο γλυκὰ, γλυκὰ τὸ κελάδημα τῶν πτηνῶν. Ἐκεῖ ἦσαν ἀπὸ ὅλα τὰ ζῶα. Ἐκεῖ τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἐψιθύριζον σιγὰ, σιγὰ, ἀπὸ τὸ δροσερὸν ἀεράκι, τὸ ὁποῖον πρῶτὸ καὶ βράδυν ἐφύσα. Ἐκεῖθεν διέβαινον ποτάμια, τὰ ὁποῖα ἐπότιζον τὰ χόρτα καὶ τὰ δένδρα. Τί ὠραῖον ἦτο αὐτὸ τὸ περιβόλι! Μέσα εἰς αὐτὸ τὸ περιβόλι ἔβαλεν ὁ Θεὸς τὸν πρῶτον ἄνθρωπον νὰ κατοικῆ. Ἐχάρισε δὲ εἰς αὐτὸν ὅλον τὸν ὠραῖον ἐκεῖνον Παραδείσον.

Εἰς τὸ μέσον τοῦ Παραδείσου ἦτο ἓν δένδρον ὃ ὁ Θεὸς εἶπεν εἰς τὸν Ἀδάμ. Αὐτὸ τὸ ὠραῖον περιβόλι σου τὸ χαρίζω. — Ἐχε το εἰς τὴν ἐξουσίαν σου. Ἀπὸ τοὺς καρπούς ὅλων τῶν δένδρων δύνασαι νὰ τρώγῃς. Ἀπὸ τὸν καρπὸν ὅμως τοῦ δένδρου, τὸ ὁποῖον εἶνε εἰς τὸ μέσον τοῦ Παραδείσου, καὶ τὸ ὁ-

ποιόν. ὀνομάζεται, ξύλον τοῦ γινώσκειν
καλόν καὶ πονηρόν, νὰ μὴ φάγῃς, διότι ἐὰν
φάγῃς ἀπὸ αὐτὸν τὸν καρπὸν, θὰ ἀποθάνῃς.

Λοιπὸν ὁ Θεὸς ἔβαλε τὸν Ἀδὰμ νὰ κα-
τοικῇ μέσα εἰς τὸν Παράδεισον καὶ τοῦ πα-
ρήγγειλε νὰ μὴ φάγῃ ἀπὸ τὸν καρπὸν τοῦ
ξύλου τῆς γνώσεως.

Πρέπει νὰ ὑπακούωμεν εἰς τὸ θέλημα
τοῦ Θεοῦ.

§ 8

ΠΟΙΗΜΑ

Θεὲ ὕμνεϊ τὴν δόξαν σου ἡ νύξ καὶ ἡ ἡμέρα·
Μὲ ἄνθη ἐνδυσσας τὴν γῆν, μὲ ἄστρα τὸν αἰθέρα.
Τῆς γῆς ἀσύμφωνοι λαοὶ ὕμνοῦσί σε συμφώνως·
Ποικίλαι γλῶσσαι χίλιαι αἰνοῦσί σε συγχρόνως.
Τὸ πᾶν ἀμέτρητος μετρᾷς, ἀόριστος ὀρίζεις·
Τὸ πᾶν ἀόρατος ὄρας, ἀγνώριστος γνωρίζεις.

Τὸ φῶς, Θεὲ, τὸ σῶμά σου

ὁ Ἥλιος τὸ ὄμμα σου

καὶ ὁ κεραυνὸς φωνῆς σου·

Τὸ ἄπειρον διάστημα,

τὸ μέγα σου ἀνάστημα
καὶ ὁ αἰὼν στιγμὴ σου.
Δύναται ὁ δάκτυλός σου
ὡς μοχλὸς τὴν γῆν νὰ σείσῃ
καὶ τὸ κοῖλον τῆς χειρός σου
τοὺς ὠκεανούς νὰ κλείσῃ.
Μ' ἔν σου νεῦμα μόνον σβύνεις
τῶν ἀστέρων τοὺς φανούς.
Μ' ἔν σου νεῦμα μόνον κλίνεις
πρὸς τὴν γῆν τοὺς Οὐρανοὺς.

§ 9

Η ΠΡΩΤΗ ΓΥΝΗ.

Μέσα εἰς τὸν Παράδεισον ὁ Ἀδάμ ἦτο
σάν βασιλεύς. Ὁ Παράδεισος ὅλος ἦτο εἰς
τὴν ἐξουσίαν του· ἦτο ὅμως μόνος του, ἐ-
πειδὴ δὲν ἦτο ἄλλος ἄνθρωπος εἰς τὸν κό-
σμον. Ἡ μοναξία αὕτη ἐπροξένει λύπην εἰς
τὸν Ἀδάμ. Ὁ πανάγαθος Θεός, ὁ ὁποῖος
ἀγαπᾷ πάρα πολὺ τὸν ἄνθρωπον, εἶπε.
«Δὲν εἶνε καλὸν νὰ ἦνε μόνος του ὁ ἄνθρω-
πος εἰς τὴν γῆν. Ἄς ποιήσωμεν εἰς αὐτὸν

σύντροφον καὶ βοηθόν. » Τότε ἔδωκεν εἰς τὸν Ἀδὰμ ὕπνον βαθύτατον. Ἐνῶ ὁ Ἀδὰμ ἦτο καταβυθισμένος εἰς τὸν ὕπνον, ὁ Θεὸς ἔλαβε μίαν ἀπὸ τὰς πλευρὰς τοῦ Ἀδὰμ καὶ μὲ αὐτὴν ἐπλασε τὴν πρώτην γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ὠνόμασεν Εὐάν. Ὅταν ἐξύπνησεν ὁ Ἀδὰμ καὶ εἶδε τὴν Εὐάν, ἐχάρη καὶ εἶπε « τοῦτο εἶναι ὅστοῦν ἐκ τῶν ὀστέων μου καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός μου. Αὕτη θὰ ὀνομασθῆ γυνή. » Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐά ἦσαν εὐτυχεῖς τώρα μέσα εἰς τὸν Παράδεισον. Ἠγάπων καὶ ἐλάτρευον τὸν Θεόν. Ἠγαπῶντο δὲ καὶ μεταξύ των. Καὶ ὁ Θεὸς τοὺς ἠγάπα.

Λοιπὸν τώρα ὁ Ἀδὰμ δὲν ἦτο μόνος, εἶχε καὶ σύντροφον, τὴν Εὐάν, τὴν ὁποίαν ἐπλασεν ὁ Θεός.

Ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ καὶ εὐλογεῖ τοὺς ἀγαπῶντας αὐτόν.

§ 10

ΠΟΙΗΜΑ.

Ὁ Θεὸς εἰς ἕξ ἡμέρας ἐπλασε τὸν Κόσμον ὅλον
χέρσον, ὕδωρ καὶ ἀστέρας καὶ τοῦ Οὐρανοῦ τὸν θόλον.

Τὰ πτηνὰ καὶ τὰ χερσαῖα καὶ τὰ ζῶα τῶν ὑδάτων
ποία γένεσις ὠραία, πλήρης θαυμαστῶν πλασμάτων!
Τέλος ὁ Ἀδὰμ ἐφάνη· ἔργον τῶν χειρῶν τοῦ πλάστου
καὶ τὴν ὕπαρξιν λαμβάνει ἡ γυνὴ ἐκ τῆς πλευρᾶς του.

Εἰς αὐτοὺς πρὸς κατοικίαν ὁ Παράδεισος ἐδόθη
καὶ τὸ ζεῦγος μ' ἀφθονίαν θείων δώρων ἠξιώθη.

§ 11

ΠΟΙΗΜΑ.

ΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ

Θεέ, σὺ ἐπλασας τοῦτον τὸν κόσμον·
οὐδὲν ὑπῆρχε, πρὶν πλάσης αὐτόν·
εἰς ἕξ ἡμέρας τὸ πᾶν ἐγεννήθη,
τὸ φῶς, ἡ γῆ μας καὶ ἀστέρων τὰ πλήθη.
Μέγας Θεός!

Σὺ ἐκ τοῦ χάους τὴν πρώτην ἡμέραν

τὸ φῶς φωνάξας, ἐγένετο φῶς·
τὴν δὲ δευτέραν ὁ θεῖός σου λόγος
εἶπε κ' ἐφάνη οὐράνιος θόλος.

Ὁ Οὐρανός!

Ἡ γῆ τὴν τρίτην ἡμέραν ἐφάνη
κί' ἐκ τῶν ὑδάτων ἐξῆλθεν αὐτή·
ἰδοὺ δὲ τότε μὲ ρόδα καὶ μῆλα,
φυτὰ καὶ δένδρα καὶ ἄνθη ποικίλα.

Φύσις λαμπρά!

Τὴν δὲ τετάρτην ἐγέλα ἡ γῆ μας,
διότ' ἐφάνη Ἡλίου τὸ φῶς·
ἀστέρων τότε ἐφάνησαν πλήθη
καὶ τῆς Σελήνης ἡ λάμψις ἐχύθη.

Ἐλαμψε φῶς!

Τὰ δὲ πτηνά μας τὴν πέμπτην ἡμέραν
τὸν Πλάστην ὕμνησαν ἄρμονικὰ,
εἰς δὲ τὴν θάλασσαν ἔπλασ' ἰχθύας,
δείγματα νέα τῆς θείας σοφίας.

Ἐκπληκτικά!

Τὴν δ' ἕκτην ἡμέραν ἄπειρα ζῶα
 ἐφ' ὅλης τῆς γῆς μας δημιουργεῖ,
 ὅπως τὸν ἄνθρωπον ὑπηρετῶσι
 καὶ εἰς τὰς χρείας του τὸν βοηθῶσι.
 Ζῶα πολλά!

Λαβὼν δὲ χῶμα ὁ Ὑψιστος τότε;
 ἄνθρωπον ἐπλασε πρῶτον, Ἀδὰμ.
 ἀπὸ τῆς πλευρᾶς του τὴν Εὐὰν ποιήσας,
 ζῆτε! τοῖς εἶπε, ψυχὴν ἐμφυσήσας.
 Μέγας Θεός!

Τὴν δὲ ἐβδόμην ἡσύχασ' ὁ πλάστης
 τὸ πᾶν δὲ εἶδεν Αὐτὸς εὐμενῶς·
 οὐδεὶς δ' ἐφραντάσθη τελειοτέραν
 δημιουργίαν ποτὲ σοφωτέραν.
 Μέγας Θεός! Εὐλογητός!

---

§ 12

Η ΠΡΩΤΗ ΑΜΑΡΤΙΑ.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ἡ Εὐὰ ἐπεριπάτει μέ-

σα εἰς τὸν Παράδεισον, ἐπλησίασε καὶ εἰς τὸ δένδρον, τὸ ὁποῖον ἦτο εἰς τὸ μέσον τοῦ Παραδείσου, καὶ τὸ ὁποῖον ὠνομάζετο ξύλον τοῦ γινώσκειν καλὸν καὶ πονηρόν. Ἡ Εὐὰ παρετήρει μὲ περιέργειαν τὸ δένδρον τοῦτο καὶ τοὺς καρπούς του.— Τὴν στιγμήν ἐκείνην παρουσιάζεται ἐμπρὸς τῆς ἑνα φεῖδι καὶ τῆς λέγει. « Βλέπεις τί ὠραῖον δένδρον εἶνε αὐτὸ καὶ τί ὠραίους καρπούς ἔχει; » Ἡ Εὐὰ ἀπεκρίθη « Τὸ βλέπω, ἀλλ' ὁ Θεὸς μᾶς παρήγγειλε νὰ μὴ φάγωμεν ἀπὸ τὸν καρπὸν τούτου τοῦ δένδρου, οὔτε κἂν νὰ τὸ ἐγγίξωμεν, διότι θὰ ἀποθάνωμεν. » Τότε ὁ ὄφις λέγει πρὸς τὴν Εὐάν. « Ἄν φάγητε ἀπὸ τὸν καρπὸν τούτου τοῦ δένδρου δὲν θὰ ἀποθάνητε, ἀλλὰ θὰ γίνετε ὁμοιοὶ μὲ τὸν Θεόν. » Ἡ κακὴ αὕτη συμβουλή τοῦ ὄφειος ἔκαμε τὴν Εὐάν νὰ λησμονήσῃ τοὺς λόγους τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν παραγγελίαν, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς αὐτὴν καὶ

τὸν Ἀδὰμ.—Ἀπλόνει τὸ χέρι της, κόπτει καρπούς, τρώγει, καὶ δίδει καὶ εἰς τὸν Ἀδὰμ.

Λοιπὸν ἡ Εὐὰ ἐπειδὴ ἤκουσε τὰς κακὰς συμβουλάς τοῦ ὄφεως παρέβη τὴν διαταγὴν τοῦ Θεοῦ.

Αἱ κακαὶ συμβουλαὶ φθείρουσιν ἢ ἢ χρηστά.

Ἀπόφευγε τὰς κακὰς συναναστροφάς.

§ 13

Ο ΘΕΟΣ ΤΙΜΩΡΕΙ ΤΟΝ ΑΔΑΜ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΥΑΝ.

Ἀφοῦ ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ ἔφαγαν τὸν ἀπηγορευμένον καρπὸν, ἀμέσως ἔχασαν τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἀθωότητα, τὴν ὁποίαν εἶχον πρότερον. Εἶδον, ὅτι ἦσαν γυμνοὶ καὶ ἐντρέποντο νὰ βλέπῃ ὁ εἰς τὸν ἄλλον. Διὰ νὰ σκεπάσῃ δὲ τὰ γυμνά μέλη των, ἔκοψαν φύλλα δένδρων, τὰ συνέρραψαν καὶ τὰ

ἐφόρεσαν. Ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐα δὲν ἦσαν πλέον εὐτυχεῖς, καθὼς ἦσαν πρὸ τοῦ νὰ ἀμαρτήσωσιν. Ἐκυριεύθησαν ἀπὸ φόβον καὶ ἀπὸ ἐντραπήν. — Τὸ δειλινὸν ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἐπροσκάλει τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὐαν. Ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐα, ἀφοῦ ἤκουσαν τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ, ἐφοβήθησαν καὶ κατετρόμαξαν τόσῳ, ὥστε ἐκρύφθησαν. Ὁ Θεὸς λέγει εἰς τὸν Ἀδάμ: « Ἀδάμ, Ἀδάμ, ποῦ εἶσαι; » Ὁ Ἀδάμ μετρέμουςαν φωνὴν ἀπεκρίθη: « Ἦκουσα τὴν φωνὴν σου καὶ ἐφοβήθη. » Ὁ δὲ Θεὸς ἐπανέλαβε: « Διὰ τί φοβεῖσαι; Μήπως ἔφαγες ἀπὸ τὸν ἀπηγορευμένον καρπὸν; » « Ἦ γυναῖκα τὴν ὁποίαν μοῦ ἔδωσες, με παρέκίνησε καὶ ἔφαγα, » ἀπεκρίθη ὁ Ἀδάμ. Τότε λέγει ὁ Θεὸς πρὸς τὴν Εὐαν. « Εὐα, διὰ τί παρέβης τὴν διαταγὴν μου; » Ἦ Εὐα ἀπεκρίθη. « Ἐγὼ δὲν πταίω· ὁ ὄφιν με ἠπάτησε. » Τότε ὁ Θεὸς λέγει πρὸς τὸν ὄφιν.

« Ἐπειδὴ τοὺς ἠπάτησες νὰ ἦσαι κατηρα-
 μένος καὶ νὰ σύρεσαι μὲ τὴν κοιλίαν. » Εἰς
 δὲ τὴν Εὐάν εἶπε. « Μὲ λύπας καὶ μὲ πό-
 νους νὰ γεννᾷς τὰ τέκνα σου καὶ νὰ ἦσαι ὑ-
 ποτεταγμένη εἰς τὸν ἄνδρα σου. » Εἰς δὲ
 τὸν Ἀδάμ εἶπε. « Μὲ τὸν ἰδρώτα τοῦ προ-
 σώπου σου νὰ τρώγῃς τὸν ἄρτον σου καὶ νὰ
 ἐπιστρέψῃτε εἰς τὴν γῆν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐ-
 πλάσθητε. » Ἐδίωξε δὲ τότε ὁ Θεὸς τὸν
 Ἀδάμ καὶ τὴν Εὐάν ἀπὸ τὸν Παράδεισον
 καὶ ἔβαλεν ἄγγελον μὲ φλογίνην ῥομφαίαν
 νὰ φυλάττῃ τὴν εἴσοδον τοῦ Παρα-
 δείου.

Ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐά ἐν ᾧ πρότερον ἦσαν
 μέσα εἰς τὸν Παράδεισον χαρούμενοι καὶ
 εὐτυχεῖς, τώρα εἶνε ἔξω τοῦ Παραδείσου.
 Κλαίουσι δὲ καὶ ὀδύρονται, διότι ἔχασαν
 τὴν εὐτυχίαν των, ἐπειδὴ δὲν ἐφύλαξαν τὴν
 ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἁμαρτία γεννᾷ θάνατον.

“Οστις ἁμαρτάνει τιμωρεῖται.

---

§ 14.

ΚΑΙΝ ΚΑΙ ΑΒΕΛ.

“Ο Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ ἐγέννησαν δύο υἱ-
 οὺς, ὁ πρῶτος ὠνομάζετο Κάιν καὶ ὁ δεύ-
 τερος Ἄβελ. Ὁ Κάιν ἔγεινε γεωργὸς καὶ
 ὁ Ἄβελ ποιμὴν. Μίαν φορὰν ὁ Κάιν καὶ ὁ
 Ἄβελ ἔκαμαν θυσίαν εἰς τὸν Θεόν. Ὁ
 Κάιν ἐθυσίαζεν ἀπὸ τοὺς καρπούς του, ὁ δὲ
 Ἄβελ τὸ ἐκλεκτότερόν του ἄρνι. Ὁ Κάιν
 εἶχε κακὴν καρδίαν, διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς δὲν
 ἐδέχθη τὴν θυσίαν του Ὁ Ἄβελ ἦτο ἀγα-
 θὸς καὶ διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς ἐδέχθη τὴν θυ-
 σίαν του. Ἐνεκα τούτου ὁ Κάιν ἐφθόνησε
 τὸν ἀδελφόν του, καὶ τόσω πολὺ τὸν ἐφθό-
 νησεν, ὥστε ὁ κακοῦργος αὐτὸς Κάιν ἐφό-
 νευσε τὸν ἀγαθὸν Ἄβελ. Ὁ Θεὸς εἶδε τὴν
 κακὴν αὐτὴν πράξιν καὶ λέγει πρὸς τὸν

Κάϊν. «Κάϊν, ποῦ εἶναι ὁ ἀδελφός σου "Αβελ;» Ὁ Κάϊν ἀπεκρίθη· «Μήπως ἐγὼ εἶμαι φύλαξ τοῦ ἀδελφοῦ μου;» Καὶ ὁ Θεὸς εἶπε. «Τί ἔκαμες Κάϊν; Τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ σου βοᾷ πρὸς ἐμέ. Νὰ ἦσαι ἐπικατάρατος. Νὰ πλανᾷσαι μακρὰν τῶν γονέων σου καὶ ἀνάπαυσιν καὶ ἡσυχίαν νὰ μὴν εὐρίσκης.» Ὁ Κάϊν ἔφυγε μακρὰν ἀπὸ τοὺς γονεῖς του κατατρομασμένος καὶ καταλυπημένος.

Ὡστε ὁ κακὸς Κάϊν ἀπὸ τὸν φθόνον του, ἐφόνευσε τὸν καλὸν ἀδελφόν του "Αβελ. Ὁ Θεὸς, ὅμως εἶδε τὴν κακὴν πράξιν τοῦ Κάϊν καὶ τὸν ἐτιμώρησεν. Ὁ Κάϊν ἀπὸ τότε δὲν ἤυρε ἡσυχίαν καὶ κανεὶς δὲν τὸν ἀγαπᾷ, οὔτε αὐτὸς ὁ ἀγαθὸς Θεός.

Ὁ φθόνος γεννᾷ τὸν φόνον.

Ὁ Θεὸς εἶνε πανταχοῦ παρών.

Οἱ κακοὶ εἶνε δυστυχεῖς.

Ο ΝΩΕ.

Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐα ἐκτὸς τοῦ Κάϊν καὶ τοῦ Ἀβελ ἐγέννησαν καὶ ἄλλους υἱοὺς καὶ θυγατέρας. Τὰ τέκνα τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὐας ἐγέννησαν ἄλλα τέκνα. Ταῦτα πάλιν ἐγέννησαν ἄλλα καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπολλαπλασιάσθησαν οἱ ἄνθρωποι. Οἱ ἄνθρωποι ὅταν ἐπολλαπλασιάσθησαν ἐλησμώνησαν τὸν Θεὸν καὶ ἔπραττον πᾶσαν κακὴν πράξιν. Ὁ Θεὸς ἐλυπεῖτο διὰ τὴν κακίαν τῶν ἀνθρώπων. Πολλάκις ἀπεφάσισε νὰ καταστρέψῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἀλλὰ πάλιν μετανόει καὶ ἐπερίμενε νὰ μετανοήσωσι καὶ οἱ ἄνθρωποι· ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι ἀντὶ νὰ μετανοήσωσιν, ἐγίνοντο χειρότεροι. Μεταξὺ ὅμως ὅλων τῶν ἀνθρώπων τότε, ἦτο καὶ ἓνας καλὸς καὶ ἐνάρετος ἄνθρωπος, ὁ ὀπίσθιος ἀγγελάζετο Νῶε. Ὁ Θεὸς

ὅσω ἐμίσει τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἦσαν κακοὶ, τόσω ἠγάπα τὸν Νῶε, ἐπειδὴ ἦτο ἀγαθός. Ὁ Θεὸς εἶπε μίαν ἡμέραν εἰς τὸν Νῶε. «Νῶε, νὰ κατασκευάσης μίαν κιβωτὸν πολὺ μεγάλην, ὅσαν πλοῖον. Μέσα εἰς αὐτὴν τὴν κιβωτὸν νὰ ἐμβῆς σὺ, ἡ γυνή σου, οἱ τρεῖς υἱοὶ σου καὶ αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν σου.» Ἐμβάσε μέσα εἰς τὴν κιβωτὸν καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα ζῶσιν εἰς τὴν ξηράν· ἀπὸ μὲν τὰ καθαρὰ 7 ζεύγη ἄρσεν καὶ θῆλυ, ἐκ δὲ τῶν μὴ καθαρῶν, ἀνὰ ἓν ζευγος. Ἐμβάσε δὲ μέσα εἰς τὴν κιβωτὸν καὶ ἀρκετὰς ζωοτροφάς.» Ὁ εὐσεβὴς Νῶε ἔκαμε καθὼς τὸν διέταξεν ὁ Θεός.

Λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι, ἀφ' οὗ ἐλησμόνησαν τὸν Θεόν, ἔγιναν κακοὶ, τότε ὁ Θεὸς δὲν ἠγάπα τοὺς κακοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους, ἀλλὰ μόνον ἠγάπα τὸν Νῶε, ἐπειδὴ ἦτο καλός.

Ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ καὶ προστατεύει τοὺς,

ἀγαθούς καὶ ἐναρέτους ἀνθρώπους, ἀποστρέφεται δὲ καὶ μισεῖ τοὺς κακοὺς.

---

§ 16

Ο ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ.

Ὁ Νῶε κατεσκεύασε τὴν κιβωτον καὶ ἔκαμε καθὼς τὸν διέταξεν ὁ Θεός. Μετὰ ταῦτα ἤρχισε βροχὴ πολλή. Ἔδρεχεν ἡμέραν καὶ νύκτα σαράντα ἡμέρας. Τὸ νερὸ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐσκέπασε τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς καὶ ἀνέβη ἐπάνω ἀπὸ τὰ ὑψηλότερα βουνὰ 15 πῆχεις. Τίποτε ἄλλο δὲν ἐφαίνετο ἐπάνω εἰς τὴν γῆν παρὰ νερὰ καὶ ἡ κιβωτὸς, ἡ ὁποία ἔπλεεν ἐπάνω εἰς τὰ νερά. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καὶ ὅλα τὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα ζῶσιν εἰς τὴν ξηρὰν, καθὼς καὶ ὅλα τὰ πτηνὰ, τὰ ὁποῖα πετῶσιν εἰς τὸν ἀέρα, ἐπνίγησαν· μόνον ὅσοι ἄνθρωποι καὶ ὅσα ζῶα ἦσαν μέσα εἰς τὴν κιβωτὸν, ἐσώθησαν.

Ἐκατὸν πενήτα ἡμέρας τὰ νερὰ ἐσκέπαζον τὸ πρόσωπον τῆς γῆς. Μετὰ ταῦτα ἤρχισαν νὰ ὀλιγοστεύωσι τὰ νερὰ καὶ ἡ κιβωτὸς ἐκάθισεν ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος τῆς Ἀρμενίας Ἀραράτ. Ὁ Νῶε ἐπιθυμῶν νὰ μάθῃ ἂν ὁ κατακλυσμὸς ἔπαυσεν, ἤνοιξε τὸ παράθυρον τῆς κιβωτοῦ καὶ ἔστειλεν ἕξω τὸν κόρακα. Ὁ κόραξ δὲν ἐπέστρεψε πλέον. Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ἔστειλε τὴν περιστερὰν. Ἡ περιστερὰ ἐπέτα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εὔρε τόπον διὰ νὰ σταθῇ ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὴν κιβωτόν. Μετὰ ἑπτὰ ἡμέρας ὁ Νῶε ἔστειλε πάλιν τὴν περιστερὰν. Τὰ νερὰ τότε εἶχον ὀλιγοσεύσει πολὺ καὶ τὰ δένδρα ἐφαίνοντο. Ἡ περιστερὰ ἔλαβε μὲ τὸ ράμφος τῆς κλωνάρι ἐλαίας μὲ φύλλα καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κιβωτόν. Ὁ Νῶε ἐκατάλαβε τότε, ὅτι τὰ νερὰ ὀλιγόστευσαν πολὺ καὶ ὁ κατακλυσμὸς ἔπαυσεν. Ἐπειτα ἀπὸ 7 ἡμέρας ὁ

Ἦ ἄρα ἔστειλε πάλιν τὴν περιστερὰν, ἣ ὅποια δὲν ἐπέστρεψε πλέον, διότι ὁ κατακλυσμός εἶχε παύσει ὅλως δι' ὅλου.

Ἦ ἄρα ἔννοησε τότε, ὅτι ὁ κατακλυσμός ἐπαυσε καὶ ἐχάρη ὑπερβολικά. Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν ὁ Νῶε ἤνοιξε τὴν θύραν τῆς κιβωτοῦ. Ἐβγαλεν ὅλα τὰ ζῶα τὰ ὅποια ἦσαν μέσα εἰς τὴν κιβωτόν. Ἐξῆλθον οἱ υἱοὶ τοῦ μὲ τὰς γυναῖκάς των καὶ τελευταῖος ἐξῆλθεν ὁ Νῶε μετὰ τῆς συζύγου τοῦ. Ἦ ἄρα τότε ἔκτισε θυσιαστήριον καὶ προσέφερε θυσίαν εὐχαριστήριον εἰς τὸν Θεόν. Εἶπε δὲ ὁ Θεὸς εἰς τὸν Νῶε, ὅτι δὲν θὰ καταστρέψῃ πλέον τὸ ἀνθρώπινον γένος μὲ κατακλυσμόν. Ὅλοι λοιπὸν οἱ κακοὶ ἄνθρωποι ἐπνίγησαν καὶ ἐσώθη μόνος ὁ ἀγαθὸς Νῶε μὲ τὴν αἰκογένειάν τοῦ.

Διότι ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ καὶ βοηθεῖ τοὺς ἐναρέτους, τιμωρεῖ δὲ τοὺς κακοὺς.

§ 17.

ΟΙ 3 ΥΙΟΙ ΤΟΥ ΝΩΕ.

Ο Νῶε εἶχε 3 υἱούς, οἱ ὅποιοι ὠνομάζοντο Σήμ, Χάμ, καὶ Ἰάφεθ. Ὁ Νῶε μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἤρχισε νὰ καλλιεργῇ τὴν γῆν. Ἐφύτευσεν ἄμπελον. Ἡ ἄμπελος ἔκαμε σταφυλὰς, αἱ ὅποιαὶ ὠρίμασαν. Ὁ Νῶε ἐτρύγησε τὰς ὠρίμους σταφυλὰς, τὰς ἔστιψε καὶ ἔκαμεν οἶνον. Ἐπιεν ἀπὸ αὐτὸν τὸν οἶνον καὶ ἐπειδὴ ἦτο νόστιμος εἰς τὴν γεῦσιν, ἔπιεν ἀρκετὸν καὶ ἐμέθυσεν. Ἡ μέθη ἔφερεν ὕπνον εἰς τὸν Νῶε. Ὁ Νῶε ἐκοιμάτο ἀσκεπῆς καὶ γυμνός. Ὁ Χάμ εἶδε τὸν πατέρα του κοιμώμενον γυμνόν, καὶ ἀντὶ νὰ τὸν λυπηθῆ καὶ νὰ τὸν σκεπάσῃ, ὑπῆγε καὶ τὸ εἶπε καὶ εἰς τοὺς ἀδελφούς του, περιπαίζων τὸν πατέρα του. Οἱ ἄλλοι δύο ὁμως υἱοὶ τοῦ Νῶε, ἔλαβον ἱμάτιον καὶ ἐσκέπασαν τὸν πατέρα των. Ὁ Νῶε ἀφοῦ

ἐξύπνησεν ἔμαθε τὰ γενόμενα καὶ ἐλυπήθη, διότι ὑπέπεσεν εἰς τοιοῦτον ἄτοπον. Δυσηρεστήθη διὰ τὸν κακὸν τρόπον τοῦ Χάμ καὶ εὐχαριστήθη διὰ τὸν καλὸν τρόπον τῶν ἄλλων δύο υἱῶν του.

Ἡ μέθη εἶνε μικρὰ μανία.

Τίμα τοὺς γονεῖς σου.

Αἱ εὐχαὶ τῶν γονέων στηρίζουσι θεμέλια οἴκου.

---

§ 18

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΒΑΒΕΛ.

Οἱ 3 υἱοὶ τοῦ Νῶε ἐγέννησαν τέκνα. Ταῦτα ἐγέννησαν ἄλλα καὶ τοιουτοτρόπως ἐπολλαπλασιάσθησαν πάλιν οἱ ἄνθρωποι. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τότε ἐκατοικοῦσαν εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ ἑμίλουν τὴν ἰδίαν γλῶσσαν. Μίαν ἡμέραν εἶπον μεταξύ των οἱ τότε ἄνθρωποι. Ἐλάτε ἡμεῖς κτίσωμεν μίαν πόλιν

καὶ ἓνα ὑψηλότατον πύργον, ὃ ὁποῖος νὰ φθάνη ἕως εἰς τὸν οὐρανόν καὶ ὅταν βλέπωσιν οἱ μετὰ ταῦτα ἄνθρωποι τὸν πύργον τοῦτον νὰ θαυμάζωσι καὶ νὰ λέγωσι· «πῶ, πῶ, τί ἄνθρωποι ἦσαν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἔκτισαν αὐτὸν τὸν πύργον. » Τῷ ὄντι ὅλοι ἀπεφάσισαν τότε νὰ κτίσωσι τὴν πόλιν καὶ τὸν ὑψηλὸν πύργον. Ἡ πόλις ἐκτίσθη καὶ ὁ πύργος ἔφθασεν εἰς ἀρκετὸν ὕψος. Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι κατεγίνοντο εἰς τὸ νὰ κτίζωσι τὸν πύργον, αἴφνης δὲν ἐκαταλάμβανεν ὁ ἓνας τί λέγει ὁ ἄλλος. Ὁμίλου ἀλλας γλώσσας. Ἐνεκα τούτου δὲν ἠδύναντο πλέον νὰ συνεργασθῶσιν. Ἡναγκάσθησαν λοιπὸν νὰ ἀφήσωσι τὸν πύργον ἀτελεῆ καὶ διεσπάρησαν εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς γῆς

Ἡ Θεὸς ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν.

Ἡ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὃ δὲ

ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται.

Ἐκ τῆς Θεοῦ ἄρχεσθε καὶ εἰς Θεὸν ἀνα-
παύεσθε.

---

§ 19

ΠΡΟΣΕΥΧΑΙ.

Μὲ τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν
τὸν Θεὸν εὐχαριστῶ,
εἰς αὐτὸν ζωὴν, ὑγείαν
καὶ τὰ πάντα χρεωστῶ.

Τῶν καλῶν εἶναι πηγή·
χάριτας μᾶς χορηγεῖ.

Εἰς τὸν Οὐρανὸν θαυμάζω
τόσα σώματα λαμπρὰ,
πάλιν εἰς τὴν γῆν κυττάζω,
βλέπω ἔργα θαυμαστά.

Τί σοφός! τί ἀγαθός! εἰς ἡμᾶς
εἶν' ὁ Θεός.

ὦ Θεέ μου, φώτιξέ με

ν' ἀγαπῶ τὰς ἀρετάς.
 ὦ Θεέ, ὁδήγησέ με
 εἰς τὰς πράξεις τὰς καλὰς·
 Δίδε μου Θεέ, χαρὰν,
 καὶ καρδίαν καθαρὰν.
 Ἐπουράνιε Θεέ
 Πάτερ, Πνεῦμα καὶ Υἱέ,
 μὴ ἀφέλης ἀφ' ἡμῶν
 τὸν ἐξ ὕψους φωτισμόν.
 Ἄκουσόν μου τοῦ παιδός
 κ' εὐμενῶς τὴν χάριν δός·
 ἥτις εἰς τὴν ἀρετὴν
 ὁδηγεῖ τὸν μαθητήν.
 Δός χαρὰν, χαρᾶς πηγὴ
 εἰς τὸν ὅστις δὲν ἀργεῖ,
 ὁδηγῶν ἡμᾶς σοφῶς
 πρὸς παιδείαν καὶ πρὸς φῶς.

---

§ 20

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ

καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.—Ἀμήν.

Βασιλεῦ Οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρῶν, καὶ ἐν πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, καὶ ζωῆς χορηγὸς, ἐλθέ καὶ σκηνώσον ἐν ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος καὶ σῶσον, Ἀγαθὲ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν αὐτῷ Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

§ 21

Ἅγιος ὁ Θεὸς, Ἅγιος Ἰσχυρὸς, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. (τρὶς).

Δόξα Πατρὶ, καὶ Υἱῷ, καὶ Ἁγίῳ Πνεῦ-

ματι· καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰώνων.—² Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς. Κύριε
εἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα,
συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῶν. Ἅγιε, ἐ-
πίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕ-
νεκεν τοῦ ὀνόματός σου. Κύριε ἐλέησον,
Κύριε ἐλέησον, Κύριε ἐλέησον.

§ 22

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς, ἀγια-
σθήτω τὸ ὄνομά σου

Ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου¹

Γενηθῆτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν Οὐρανῷ
καὶ ἐπὶ τῆς Γῆς.

Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δός ἡμῶν
σήμερον.

Καὶ ἄφες ἡμῶν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς
καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν.

Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν,
ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις
καὶ ἡ δόξα, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ
καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.— Ἀμήν.

§ 23

Θεοτόκε Παρθένε, Χαῖρε κεχαριτωμένη
Μαρία, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· εὐλογημένη σὺ
ἐν γυναιξὶ καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς
κοιλίας σου, ὅτι Σωτῆρα ἔτεκες τῶν ψυχῶν
ἡμῶν.

Ἡ ἐλπίς μου ὁ Πατήρ, καταφυγή μου ὁ
Υἱὸς, σκέπη μου τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον·
Τριάς Ἁγία, δόξα σοι.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς σὲ ἀνατίθημι,
Μήτηρ τοῦ Θεοῦ· φύλαξόν με ὑπὸ τὴν
σκέπην σου.

§ 24

Φάγονται πένητες καὶ ἐμπλησθήσονται καὶ αἰνέσουσι Κύριον οἱ ἐκζητοῦντες αὐτὸν, ζήσονται αἱ καρδίαι αὐτῶν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

Κύριε τῶν δυνάμεων, μεθ' ἡμῶν γενοῦ· ἄλλον γὰρ ἐκτός σου βοηθὸν ἐν θλίψεσιν οὐκ ἔχομεν· Κύριε τῶν δυνάμεων ἐλέησον ἡμᾶς.

Σὲ ὑμνοῦμεν, σὲ εὐλογοῦμεν, σοὶ εὐχαριστοῦμεν, Κύριε, καὶ δεόμεθά σου, ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Κύριε, ὁ τὸ πανάγιόν σου πνεῦμα ἐν τῇ τρίτῃ ὥρᾳ τοῖς Ἀποστόλοις σου καταπέμψας, τοῦτο, ἀγαθὲ, μὴ ἀντανέλης ἀφ' ἡμῶν, ἀλλ' ἐγκαίνισον ἡμῖν τοῖς δεομένοις σου.

Κύριε, ὁ Θεὸς ἡμῶν, τῆς ἀληθοῦς σοφίας ὁδηγὲ, καὶ φρονήσεως χορηγὲ, —κατάπεμψον ἐμὸν ἡμᾶς τοὺς ἀναξίους δούλους σου,

πνεῦμα σοφίας, εὐσεβείας καὶ φόβου σου, καὶ φώτισον τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ψυχῶν ἡμῶν τῷ φωτὶ τῆς σῆς Θεογνωσίας — ὅπως, εὐόδως καὶ ἀπροσκόπτως ἐπιδιδόντες εἰς τὰ καλὰ μαθήματα, προκόπτωμεν σοφία καὶ ἀρετῇ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν, πρὸς οἰκοδομὴν καὶ κόσμου τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν ἐκκλησίας, δόξαν δὲ καὶ τιμὴν τοῦ παναγίου σου ὀνόματος — ὅτι πᾶσα δόσις ἀγαθή, καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον ἐνωθεν ἐστὶ καταβαῖνον, ἐκ σοῦ τοῦ πατρὸς τῶν φώτων. Ἀμήν.

---

§ 23

Ἡ ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Τὴν 23 τοῦ Δεκεμβρίου, οἱ χριστιανοὶ εορτάζομεν τὴν γέννησιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὅλοι οἱ χριστιανοὶ πηγαίνομεν τότε εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ προσευχόμεθα. Ἄν

καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταυτην, εἶνε ψῦχος πολὺ καὶ χιόνια, μ' ὅλα ταῦτα μ' εὐχαρίστησιν πηγαίνομεν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Θεοῦ. Ὁ πατὴρ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶνε ὁ Θεός. Ἡ μήτηρ τοῦ ἡ Παρθένος Μαρία. Ἡ Μαρία ἦτο ἀρραβωνιασμένη μετὸν Ἰωσήφ. Ἐπειδὴ ἡ παρθένος Μαρία ἦτο ἔγκυος, πρὸ τοῦ νὰ τὴν νυμφευθῆ ὁ Ἰωσήφ, ἐσκεφθῆ ὁ Ἰωσήφ νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ. Ἄγγελος τοῦ Θεοῦ ὅμως τὴν νύκτα ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸ ὄνειρον τοῦ Ἰωσήφ καὶ λέγει εἰς αὐτόν· « Ἰωσήφ μὴ φοβηθῆς νὰ παραλάβῃς τὴν Μαριάμ, διότι τὸ παιδίον τὸ ὅποῖον θὰ γεννήσῃ, εἶνε ἀπὸ Πνεῦμα Ἁγίου. » Ὁ Ἰωσήφ ἐξύπνυσε· παρέλαβε τὴν Μαριάμ καὶ τὴν ἐπεριποιεῖτο, μετὰ μεγάλου σεβασμοῦ.

Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία ὑπῆγαν εἰς τὴν Βηθλεὲμ διὰ νὰ γράψωσι τὰ ὀνόματά των. Ἐπειδὴ δὲ εἰς ἐκείνην τὴν πόλιν εἶχον συναχθῆ πολλοὶ ἄνθρωποι, διὰ νὰ γράψωσι τὰ ὀνόματά των, ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία δὲν εὔρον τόπον διὰ νὰ κατοικήσωσι· διὰ τοῦτο ἠναγκάσθησαν νὰ ὑπάγωσι μέσα εἰς μίαν σπηλιάν. Τὴν νύκτα ἐκείνην, μέσα εἰς ἐκείνην τὴν σπηλιάν, ἐγέννησεν ἡ Παναγία ἡ Παρθένος τὸν Ἰησοῦν· μας Χριστόν. Διὰ τοῦτο οἱ Χριστιανοὶ ἑορτάζομεν τὴν 25 Δεκεμβρίου κάθε χρόνον τὴν γέννησιν τοῦ Ι. Χ. Τί χαρὰς ποῦ ἐγίνοντο ἐκείνην τὴν νύκτα εἰς τοὺς Οὐρανοὺς! Οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἔψαλλον μετ' ὠραίαν ἁρμονίαν· « Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς Εἰρήνη. »

Η ΒΑΠΤΙΣΙΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Τὴν 6 τοῦ Ἰανουαρίου μηνὸς ἔχομεν μίαν ἄλλην λαμπρὰν καὶ ὠραίαν ἑορτήν. Τὰ Ἅγια Θεοφάνεια. — Ταύτην τὴν ἑορτὴν ἑορτάζομεν οἱ Χριστιανοί, διότι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐβαπτίσθη ὁ Ἰησοῦς μας Χριστὸς εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν, ἀπὸ τὸν Ἰωάννην τὸν Βαπτιστὴν. Ἦτο δὲ τότε ὁ Ι. Χ. τριάκοντα ἐτῶν.

Ὁ Ἰωάννης ἐβάπτιζεν εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν, τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἐπορεύοντο ἐκεῖ. Ἔλεγε δὲ εἰς αὐτοὺς νὰ μετανοήσωσι καὶ νὰ μὴ κάμνωσι κακὰ ἔργα. Τότε ἐπορεύθη καὶ ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν Ἰορδάνην πρὸς τὸν Ἰωάννην διὰ νὰ βαπτισθῆ. Ὁ Ἰωάννης, ὅταν εἶδε τὸν Ἰησοῦν ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν, τὸν ἐγνώρισεν, ὅτι ἦτο ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ λέγει πρὸς αὐτόν· « Ἐγὼ ἔχω χρεῖαν νὰ βαπτισθῶ ἀπὸ σὲ καὶ σὺ ἔρχεσαι πρὸς ἐμέ; » Ὁ Ἰησοῦς μὲ ταπεινοφροσύνην λέγει πρὸς τὸν Ἰωάννην· « Ἄφες αὐτὰ, τώρα πρέπει νὰ πληρωθῆ πᾶσα δικαιοσύνη. » Τότε ὁ Ἰωάννης ἐβάπτισε τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸν Ἰορδάνην. Ὅτε δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸν ποταμὸν, τότε ἠνοιχθησαν οἱ Οὐρανοί· τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ κατέβη ὡσάν περιστέρι ἐπάνω εἰς τὸν Ἰησοῦν καὶ ἠκούσθη φωνὴ ὑπὸ τὸν Οὐρανὸν, ἡ ὁποία ἔλεγεν· « Αὐτὸς εἶναι ὁ υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός. »

Διὰ τοῦτο τὴν ἡμέραν τῶν Θεοφανείων ψάλλομεν
ὁ « Ἐν Ἰορδάνῃ. »

§ 27.

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Τὴν ἀνοιξιν, ὅπου ἡ γῆ εἶνε καταπράσινος ἀπὸ τὰ ὄρτα, ὅπου τότε τὰ δένδρα κάμνουσι φύλλα καὶ ἄνθη, τότε ἔχομεν μίαν ὠραίαν καὶ λαμπρὰν ἑορτὴν. Ἡ ἑορτὴ αὕτη εἶνε ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἢ ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα. Οἱ χριστιανοὶ τότε τηγαίνομεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν μας. Ἀνάπτομεν κηρία· τότε ψάλλομεν καὶ τὸ « Χριστὸς ἀνέστη. » Τότε λαίνομεν τὰ ἀρνάκια καὶ βάρομεν τὰ αὐγὰ κόκκινα. Ἦν χαρὰ ὅπου εἶνε τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα! Ἐορτάζομεν μὲ τόσην χαρὰν, διότι κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀνέστη ὁ Ἰησοῦς μας Χριστός.

Οἱ κακοὶ Ἰουδαῖοι ἀπὸ φθόνον παρακινούμενοι, ἀπεφάσισαν νὰ φονεύσωσι τὸν ἀγαθὸν Ἰησοῦν. Παρέδωκαν λοιπὸν αὐτὸν εἰς τὸν Πόντιον Πιλάτον καὶ τὸν κατηγορήσαν ψευδῶς. Ὁ Πιλάτος ἀπεφάσισε νὰ σταυρωθῇ ὁ ἀθῶος Ἰησοῦς. Ἐσταυρώθη τὴν Παρασκευὴν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀπέθανε καὶ ἐτάφη. Τὴν Κυριακὴν τὸ πρῶτ, ὁ Ἰησοῦς, ὡς Θεὸς παντοδύναμος, ἀνεστήθη· ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸν τάφον καὶ ἐπαρουσιάσθη εἰς τοὺς μαθητάς του. Οἱ μαθηταὶ του, οἱ ὅποιοι ἐνόμι-

ζαν, ὅτι ὁ διδάσκαλός των Ἰησοῦς ἦτο εἰς τὸν τέφρον, ἀφοῦ τὸν εἶδον ἐχάρησαν ὑπερβολικά.

Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς χαιρόμεθα τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ μας Χριστοῦ καὶ ψάλλομε τὸ «Χριστὸς ἀνέστη»

Μερικοὶ, τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα πυροβολοῦσι καὶ πολλάκις ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς πυροβολισμοὺς συνέβησαν διάφορα δυστυχήματα. — Αὕτη εἶνε κακὴ συνήθεια. Οἱ καλοὶ χριστιανοὶ δὲν πυροβολοῦσι, τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα.

---

§ 28.

ΑΣΜΑ.

Ἡ ΠΑΣΧΑΛΙΑ

Πασχαλιὰ, πασχαλιὰ.
 Ὅλη φῶς κ' ἀντηλιὰ
 ἴστοῦ Θεοῦ τῆς αὐλαῖς
 τί παιδιὰ, τί στολαῖς!
 παντοῦ δάφναις κηριὰ
 παντοῦ ψάλλουν βαρεῖ
 Χριστὸς ἀνέστη.

Πασχαλιὰ, πασχαλιὰ,
 νὰ χαραῖς καὶ φιλιὰ.
 Ἡ μαμὰ τί πολὺ,
 τί γλυκὰ μὲ φιλεῖ!

μὰ κ' ἐγὼ τῆς βουφῶ
 πρῶτ' βράδου κρυφὸ
 Χριστὸς ἀνέστη

Πασχαλιὰ, πασχαλιὰ,
 ἴστο καλὸ ἢ ἐλγιά.
 Τὸ ζουμι, τὸ ζουμι
 καὶ κουλούρ' ἢ φωμι
 κ' ἓνα κόκκιν' αὐγὸ
 νὰ τσουγκρίσω κ' ἐγὼ
 Χριστὸς ἀνέστη.

Πασχαλιὰ, πασχαλιὰ
 νὰ σου μιὰ πιστολιὰ
 κ' ἄλλοι κ' ἄλλοι πολλοὶ
 τί τρελλοί, τί τρελλοί!
 ἐγὼ ἓνα βουτῶ
 πιστολάκι τραβῶ
 Χριστὸς ἀνέστη.

Πασχαλιὰ, πασχαλιὰ
 μητερούλα μιλιὰ
 κ' ἔχω μιὰ μοναχή
 νὰ σοῦ δώσω εὐχή·
 ὁ πατέρας νὰ ζῆ
 καὶ τοῦ χρόνου μαζε
 Χριστὸς ἀνέστη.

Σῶτερ Χριστέ, τὴν δόξαν σου θὰ ψάλλω,
 τὰ ἔργα σου τὰ θεῖα θὰ εἰπῶ.
 τὸν βίον σου τὸν θεῖον θὰ ἐκθέσω
 καὶ σέ, Χριστέ, ἀπαύστως θὰ ὑμνῶ,
 Σὺ ὁ Θεὸς ὑπῆρχες πρὸ αἰώνων
 ἐξ Οὐρανοῦ τὸν κόσμον διοικῶν.
 ἀλλ' εἰς τὴν γῆν φιλόανθρωπος κατήλθες,
 ὅπως ἡμᾶς λυτρώσης τῶν κακῶν.
 Σὺ, ὁ Θεός, λαβὼν ἀνθρώπου σῶμα,
 φάτνης ἐντὸς ἐτέθης γεννηθεῖς.
 τέκνον γλυκὺ, καλὸς υἱὸς ἐδείχθης,
 κ' εἰς τὰ δεινὰ τοῦ κόσμου συμπαθής.
 Σῶτερ, πτωχὸς τὸν βίον σου διήλθες.
 Σὺ τοῦ Θεοῦ ὁ ἀναρχος Υἱός.
 κ' ἐγὼ λαιπὸν πτωχείαν δὲν φοβοῦμαι,
 μένει πτωχὸς ὁ φαῦλος καὶ ἄργός.
 Εἰλικρινῶς ἠγάπησας τὸν κόσμον·
 τὴν ἀρετὴν ἐδίδαξας αὐτόν.
 ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος ἀγνώμων,
 ὀδυνηρὸν σοῦ ἔδωκε σταυρόν.
 Ἄλλ' ὁ νεκρὸς τριήμερος ἀνέστης,
 κ' εἰς Οὐρανὸν ἀνέβης δοξασθεῖς.
 ἐξ Οὐρανοῦ τὸν κόσμον ὅλον σκέπεις,
 καὶ τοὺς μικροὺς ἡμᾶς καθοδηγεῖς.

Σὲ μεγαλύνουσιν ὦ ποιητὰ,
 πάντα τ' ἀόρατα καὶ ὄρατὰ,
 ἀστέρεις, ἥλιος, γῆ, οὐρανός
 εἶπες κ' ἐγένοντο ἐκ μηδενός.
 Ψυχῶν ἀνάστασις, ὕμνος γλωσσῶν
 φόρον σοὶ φέρουσι, σὰ ἐκ τῶν σῶν.
 Τὸ πᾶν λατρεία σου, κ' ἔχεις ναδὸν
 τὸν θερμὸν ἔρωτα τῶν καρδιῶν.
 Δωρὸν σου κάλλιστον λάμπ' ἡ ζωὴ
 κ' αἰνεῖ σε, Κύριε, πᾶσα πνοή.
 Ἔψαες τὸν Ἥλιον μέγαν φανδὸν
 μ' ἄστρα κατέσπειρας τὸν Οὐρανόν τε
 Τὰς ὥρας ἔταξας. Ὡς μειδιάς,
 μ' ἄνθη στολίζεται ἡ πεδιάς.
 Ἡ χεὶρ ἡ θεία σου, ὡς ἀνοιγῆ,
 θάλλει τῶν δώρων σου πλήρη· ἡ γῆ,
 Οἱ κόσμοι τρέμουσι τὸν σὸν θυμὸν,
 αὐτοῦ ἀπαύγασμα εἶν' ὁ χειμῶν.
 Ἡ πλάσις σύμπασα μέγας ναός,
 ἐφ' οὗ ἐν ὄνομα λάμπει ἡ Θεός. ❧

Τ Ε Λ Ο Σ .

